34ste jaar. — Nr 102.

Zaterdag 27 Augustus 1887.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt, nº 37-39, te Tongeren.**

Abonnement

Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels voorzaan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

De personen die ons inlichtingen door de post vragen over aankondigingen van den *Postrijder*, zijn verzocht een postzegel van 10 centiemen bij hunne vraag te voegen. Er wordt geen gevolg gegeven aan de brieven die niet aan deze voorwaarde zullen voldoen.

TONGEREN, DEN 27 AUGUSTUS.

Van alles wat.

De heer Guillot, onderzoeksrechter aan de rechtbank van Parys — de beroemdste en de fijnste ambstman zijner soort van heel Frankryk — komt een belangrijk boek in 't licht te zenden met name *Paris qui souffre*, waarin hij bewijst dat de schelmstukken door de jonge lieden bedreven sinds een tiental jaren op eene schrikwekkende wijze zijn toegenomen. Het getal booswichten van onder de 20 jaar is op dien tijd *vervierdubbeld* : van 5,000 omtrent is het tot over de 20,000 geklommen.

« Op de banken van het hof van assisen, zegt de heer Guillot, zijn zij trots over hun schelmstuk en zoeken zij veel minder zich te verontschuldigen dan voor volslagen booswichten door te gaan : zij ook schrijven hunne memories : zij willen effect maken ; de bewegingen van verontweerdiging die de gehoorzaal doorloopen, zijn de toejuichingen waar zij naar streven ; zij weten dat, met zich schaamteloos en onbeschoft te toonnen, zij in de achting en de gunst hunner makkers klimmen en hun candidatuur stellen voor den zeer gezochten post van opperhoofd der bende en sultan van den stoet. »

* *

En welk is nu wel de hoofdoorzaak van deze zoo vroegtijdige en nog immer, dagelijks toenemende bedorvenheid ? De heer Guillot antwoordt :

» het kan aan niemand die wil recht zinnig zijn ontsnappen — hij moge zijn van welke denkwijze ook — dat juist met de veranderingen die men over eenige jarige in de regeling van het openbaar onderwijs heeft aangebracht — die schrikkelijke vermeerdering van schelmstukken onder jongelieden is begonnen. Het is eene zaak die loodzwaar moet liggen op het geweten van hen die den vooruitgang op dezen weg gevonden hebben, als zij zien hoe het opkomend geslacht zich hals over kop in de schandigste en de schaamteloosste bedorvenheid wentelt.

« De oude beschermers der jeugd heeft men niet straffeloos van hun voetstuk geworpen ; er is geen evenwicht meer tusschen de instinctmatige aandriften en de weerstandskrachten, die de vruchten zijn der opvoeding en het midden waarin men verkeert ; de werkdadige zedeleer zonder geloofstukken is eene hersenschim : van het oogenblik dat men deze tot eene zuiver menschelijke aftrekking verlaagt, wordt zij een twistappel, die al naar gelang der belangen, der gevoelens en der neigingen verandert, veracht en verkracht wordt. »

Ziedaar eene getuigenis die onze verwereldlijkers zou moeten doen nadenken, en, hadden zij nog een weinig genegenheid voor het goed der gemeene zaak over, hen van hun noodlottig streven zou doen afzien. Doch de haat dien zij den godsdienst toedragen, is te sterk. Alles is hun goed, het getal der schelmstukken moge zoo groot zijn en zoo schrikkelijk aangroeien als het kan ; als zij het godsdienstig onderwijs en met dit den godsdienst in de harten der menigte maar kunnen vernietigen !

* *

In een artikel over de lyceums voor meisjes, doorde vrijmetselaarspartij in Frankryk ingericht, in het dagblad le *Français* verscheven, wordt door den heer Fénelon-Gibbon, secretaris der *Algemeene maatschappij voor opvoeding en onderwijs*, het volgende stichtend tafereel van den toestand geschetst :

Onder zedelijk opzicht is er niet één dezer lyceums dat niet reeds zijne meer of min schandalige geschiedenis heeft.

Hier is het bestuur toevertrouwd aan eene vrouw die haar kloosterkleed heeft weggeworpen en niet kan beletten dat de slaapzalen van haar gesticht het tooneel worden van de ergerlijkste feiten ; daar is het eene onderwijzeres die aan hare leerlingen het volgende onderwerp geeft voor een opstel : « De houding beschrijven van eenen onderofficier, in garnizoen komende te B... »

Elders is het de professor van muziek, die sentimenteele wandelingen doet met een meisje ; nog elders de professor van gymnastiek, die zich aan dezelfde onbetamelijkheid plichtig maakt.

Is dat dan hetgeen men noemt de zegepraal der « zuivere zedenleer » op de bijgeloovigheid der kloosters ?

Dus : zoowel in Frankryk als hier ziet men, onder de razende verwereldlijking van het onderwijs, de misbruiken vermenigvuldigen.

Ook maken onze liberale verwereldlijkers zich daar geene begoochelingen over. Het kan hun weinig schelen of door het onderwijs zooals zij het verstaan de zedelijkheid bevorderd of in den grond geboord wordt.

Hun eenig doel is, zooals wijlen de heer Laurent het eens schreef, « zielen aan de Kerk te ontrukken » al weten zij dan ook dat het behoud van den godsdienst het eenige middel is om het zedenbederf tegen te werken.

* *

De *République française* heeft tijdingen uit Berlyn ontvangen waaruit zou blijken dat de Duitschers maar naar de dood van den keizer wachten om oorlog te voeren. Volgens dien zelfden schrijver zou het al reeds oorlog geweest zijn hadde de keizer het niet tegen gehouden, en had het jubilé der koningin van Engeland dit jaar er niet geweest.

Wat er van zij, in Berlyn zou men willen de oorlogsverklaring van Frankryk zien komen.

* *

In September wordt de 1200e verjaardag gevierd der stichting van Bergen door de H. Waudru. Te dier gelegenheid zal eene godsdienstige en historische stoet uitgaan.

* *

Binnen kort zullen twee der regimenten lanciers, het 3e en het 4e beroofd worden van de lans, om gewapend te worden met musketten. Er zullen slechts twee regimenten lanciers blijven.

* *

Het liberalism heeft geen vaderlandsch doel met den dienstplicht te willen doordrijven, het heeft enkel ten doel eenen steek toe te brengen aan den godsdienst.

Men leze de volgende regels :

De radikale parijzer afgevaardigde Camille Dreyfus, heeft te Epinal eene redevoering gehouden, die door de republiekaansche bladen met instemming wordt overgenomen, en waarin hij met betrekking tot den dienstplicht der geestelijken uitriep :

« Of men het priesterkleed, den werkmanskiel of den frak draagt, men is aan het vaderland denzelfden dienst verschuldigd. »

Daar viel iemand hem in de rede met den uitroep : « *De seminaristen zijn geen Franschen.* »

Maar *citoyen* Dreyfus liet zich niet van zijn stuk brengen en verzekerde : « Het zijn wel degelijk Franschen en zulks in die mate dat ik hoop dat ze, na door de kazerne gegaan te zijn, *gemen lust meer zullen hebben om naar de pastorij terug te keeren.* »

Ziedaar het groote woord !

Men wil het godsdienstige gevoel in het volk raken, zelfs dooden. Om hierin te gelukken wil men den priester doen verdwijnen.

Dus — geen godsdienst meer.

Wat wereldje het zijn zal als het denkbleed van God uit de harten zal verbannen zijn, is licht te begrijpen.

Voltaire, de afgod van B... Dreyfus, heeft ergens gezegd : « Als er geen God bestond, zou men hem moeten uitvinden. »

* *

La Nation verzekert dat de werkmanspartij te Luik ernstig deel zal nemen aan den kiesstrijd in october. Tengevolge daarvan zullen er, volgens men van nu af reeds kan vaststellen, niet minder dan vijf kandidaten-lijsten voortgedragen worden.

Deze zijn : de werklie, de kooplie, de katholieken, de progressisten en de oude liberalen.

* *

Eindelijk zal de fransche koper- of bronzen munt — waarmeê wij hier opgepropt zitten, verdwijnen : de fransche dagbladen houden zich met dit vraagpunt bezig.

De oude *sous* dagteekenen van 1852.

Van 1852 tot 1858 sloeg men er voor 48 millioen 500,000 fr. ; in 1860 muntte men er voor 10 millioen, zoodat men voor 58 ½ millioen kopermunt heeft.

Van 1852 — 1858 kostte de munting niet minder dan 7 millioen 762 duizend 77 fr.

Die afschaffing zal ook belangrijk zijn voor België.

* *

Van tijd tot tijd, schrijft onze confrater « *De Mechelsche Courant* » komen de geuzen nog eens voor de pinnen met hun afgezongen deuntje van de « *hongertijdende schoolmeesters,* » en dat met het doelwit, de katholieken voor te stellen als barbaren, die de arme schoolmeesters uit enkel fanatism martelen en uithongeren.

Het is dan ook noodig dat wij van tijd tot tijd de « *ellende* » (???) van die uitgehongerde schoolmeesters eens blootleggen, om te toonen hoe onbeschaamd de geuzen met de lichtgeloovige menschen den gek houden.

Indien ge eene belangrijke collectie van die hongerlijders wilt zien, medeburgers, neemt dan den tram en rijdt eens tot Heyst-op-den-Berg. Deze gemeente is voor het oogenblik bewoond door talrijke in beschikbaarheid gestelde schoolmeesters die allen 1,000 of 2,000, ja zelfs 3,000 fr. wachtgeld trekken en niets, volstrekt niets te doen hebben dan op hunnen *rente* te leven.

Ghebt daar, bij voorbeeld, een zekere heer Storms, die vroeger schoolmeester was te Goor (onder Heyst-op-den-Berg), terwijl zijne teedere wederhelft, Madame Storms, aan het hoofd stond der nevenstaande meisjesschool.

Daar er, in deze twee scholen, banken genoeg, maar geen enkel leerling was, vond het gemeentebestuur het geraadzaam ze af te schaffen, om alzoo aan de gemeente-kas nutteloze uitgaven te sparen ; doch ter zelfder tijd werd aan Mijnheer en Madame Storms door den onmenschelijken heul Thonissen een wachtgeldje van... 3,000 fr.'s jaars verleend.

Wat eene afgrijselijke marteling, niet waar, medeburgers ?

Sedert dien wreede maatregel, leven die twee ontroostbare slachtoffers te Heyst-op-den-Berg, in een fraai buitengoed, een oprecht kasteel, dat ze op eigen kosten, met hunne spaarpenningen hebben opgebouwd.

En het is over het « *bitter lijden* » van die twee hongerlijders en van andere soortgelijke martelaars, dat de liberale gazetten niet ophouden te jammeren en te weenen !

Intusschen moeten de arme boeren, jaar in jaar uit, als slaven werken, om aan hunne kinderen eene korst brood en aan Mijnheer en Mevrouw Storms hunne rente van 3900 fr. te bezorgen.

Oordeelt nu, medeburgers, over de zoogezegde wreedheid van minister Thonissen en van de katholieken.

* *

Men herinnert zich nog wel het berucht revisionnisten kongres, waarop een troep jonge advokaatjes, schoolmeesters, studenten, *commis-voyageurs* en andere hooge politiekers afgauw de grondwet gingen 't onderste boven keeren.

De geestdrift, door dit congres verwekt, is dezer dagen merkelijk gekoeld door een eenvoudig briefje, waarin de secretaris meldt, dat de inschrijvingen de gedane kosten niet in evenwicht houden en de congresleden verzoekt eene kwittancie van twaalf frank, die hij per post zal laten ontvangen, te voldoen.

Het *Journal de Bruxelles* berekent dat dit congres, met de 1400 fr., die er door inschrijving ingekomen waren ingekomen, dus 8560 fr. moet gekost hebben. En zonder banket !

* *

Deze laatste weken zijn een half dozijn liberale schoolmeesters veroordeeld voor slagen en wreedheden op hunne leerlingen, voor bedrog en onerlijkheid, enz.

Wij maken er geene melding meer van omdat die feiten te dikwijls gebeuren.

Maar zij bewijzen dat de geuzenbladen alle redenen om zwijgen hebben, wanneer een katholieke onderwijzer iets mispentert.

* *

Trots de ongeloofelijkste listen en hatelijkste geweldenarijen der kloostervijanden en godsdienstvervolgers, hebbende Fransche Katholieken reeds vijfduizend en een-en-veertig vrije lagere scholen gesticht, waarin een derde der kinderen van gansch het land een godsdienstig onderwijs geniet. Dit getal groeit nog dagelijks aan, naarmate de hulpmiddelen grooter werden.

* *

Nu de Kamer-zittijd uit is, beoordeelen de bladen van alle kleur de werkzaamheden onzer wetgevers. De geuzen-bladen die iets of wat rechtzinnig zijn, keuren het gedrag af der liberale leden die dit jaar niets gedaan hebben dan kwaëjongensstreken uitgericht. Vooral tijdens de bespreking der wetten op de werkmansbelangen, hebben zij al hunne kleingeestigheid doen blijken.

Als de geuzen-bladen zelven dit gedrag afkeuren, wat zullen de kiezers dan wel niet zeggen ?

* *

De dagbladen van Bergen kondigen aan dat M. Achille Legrand, schepene en nijveraar aldaar, zich op den rang stelt voor de parlementaire nalatenschap van M. Pichuéque.

Dat zijn er al acht !

Groote internationale prijskamp. — Brussel 1888.

Het uitvoerend comiteit van den grooten internationalen prijskamp en de wereldtentoonstelling te Brussel 1888, wijdt op dit oogenblik al zijne zorgen aan de afdeeling van het *kamerwerk*, welke aan het publiek zal toonen wat de werkers, met het eenvoudigste gereedschap kunnen vervaardigen.

Deze handwerken bewijzen dikwijls bij de werklieden, de vervaardigers, een volmaakt goeden smaak. Velen hunner olschoon beroofd van alle technische studie maken somtijds echte kunstwerken ; door de toepassing van economische behandelingen, door het ontdekken van grondstoffen van onbeduidende prijs of door de benuttiging van afval, verwekken zij soms een geheelen ommekeer in zekere nijverheden ; in een woord, allen brengen in het gemeenschappelijk werk, hun kostbaar aandeel bij.

Vele aanvragen zijn reeds ingezonden en een groot getal werklieden willen aan den strijd deelnemen. De aanmoedigingen zullen in den grooten prijskamp niet ontbreken. Het algemeen commissariaat van het Staatsbestuur en het uitvoerend comiteit zullen al hunne krachten inspannen om de werkers aan te moedigen en behulpzaam te wezen.

Stads- & provincie nieuws.

Indien ik een geus was, God beware mij er van, dan zou mijn eerste zorg zijn aan het tongersch geuzenblad den raad te geven van zich niet met mijne verdediging te belasten. Dat is toch nu het verachtelijkste stuk papier dat ooit uit eene pers gekomen is.

Wij hebben verleden zaterdag getoond hoe het geuzenblad de Concordia lasterde in zake van het festival van den 18 september. Eer zelf de Commissie der Concordia vergaderd geweest was om iets te beslissen, kwam het geuzenblad aankondigen dat de Concordia weigerde deel te nemen aan het festival en zich vijandig toonde aan een feest dat voor doel had de vreemdelingen naar de stad te trekken.

Men heeft gezien wat daar van was. De Commissie der Concordia is eenige dagen later bijeen gekomen *en met eenparige stemmen* heeft zij zich uitgesproken ten voordeele der goede verstandhouding tusschen de verschillende maatschappijen der stad op het terrein der openbare vermaken.

Wij willen de leden van den Casino of van Attatura niet beschuldigen de handen geleend te hebben aan de slechte daad van het geuzenblad. Wij willen gelooven dat er tusschen onze politieke tegenstrevers menschen zijn die de eendracht tusschen de burgerij en tusschen de societeiten willen bewaren en die even als wij van gedacht zijn dat de politieke oneenigheden vreemd moeten blijven aan de vermaken. Maar hetgeen heden voorvalt ter gelegenheid van het festival is het klaar bewijs dat er tusschen de liberalen en namelijk tusschen degenen die zich moeten met het opstellen van het geuzenblad, menschen zijn die zich geenszins bekommeren met de grootste belangen der stad en die eerder zoeken een openbaar feest te doen mislukken dan zich op het terrein der openbare vermaken met een ander te verstaan.

Tot deze behooren ongetwijfeld de opstellers van het geuzenblad, dat is te zeggen de aanvoerders en de kopstukken der liberale partij in Tongeren.

'T is waarachtig eene schoone partij !

Deze week heeft de prijsuitdeeling aan de leerlingen der bewaarschool der zusters van Maria plaats gehad.

Eene groote menigte volk woonde deze plechtigheid bij. Het publiek was gelukkig eene welverdiende hulde te kunnen betoonen aan deze uitmuntende heldadigheids instelling.

M. Arthur Grégoire van Tongeren heeft het examen van landmeter afgelegd.

Door koninklijk besluit van den 18 augustus is de landbouw-decoratie van eerste klas vergund aan :

Daems Jan, 82 jaren, weduwenaar, kantonier te Burg-Leopold.

Pettijean, Hendrik, 73 jaren, weduwenaar, hoofd landbouw werkman, te Heers.

De landbouw-decoratie van tweede klas is vergund aan :

Brands, Leonard, 88 jaren, landbouw werkman te Waltwilder.

EEN REISJE

IN DUITSCHLAND (1)

(VERVOLG.)

Wij bellen opnieuw en zonder ophouden... Geen antwoord. Men zou zeggen dat wij een verlaten huis bewonen, of eerder dat men besloten heeft ons te beproeven, want het is onmogelijk dat men ons niet gehoord hebbe.

Mijn gezel schreeuwt uit al de kracht zijner longpijpen, hij tiert, hij slaat met armen en voeten. « Wij betalen, roept hij uit terwijl hij de zilveren schotels tegen elkander slaat, en wij willen gediend worden. »

Alles was te vergeefs, en goede raad was duur.

— Predesco, zei ik eindelijk toen hij een weinig kalmer was, ik heb het gevonden.

— Wat zijt gij van zin ?

— Wij hebben twee fakkels, neem den eenen, ik den anderen en nu voorwaarts.

— Waar naar toe ?

— Ontdekkingen doen.

— En wat wilt gij ontdekken ?

— Eene kamer en een bed of twee.

— Allo, voorwaarts.

Wij doorloopen eene kamer, twee kamers, drie kamers zonder een levend wezen te ontmoeten. Alles was zoo prachtig als een paleis, zoo stil als een graf. Op de eerste verdieping hooren wij zingen ; het was de zuivere stem eens jongelings. Wij luisteren ; het gezang waseen stuk van Haydn. Wij waren bewogen. De onbekende kunstenaar had schielijk de gramschap van Predesco, geboren muzikant gestild. Doch hoe schoon wij dit onverwacht concert ook vonden, wij konden ons niet besluiten hetzelve tot den morgen toe te aanhooren, zoo het den kunstenaar beliefde op die manier eenen tijd te gebruiken, dien meestal de sterveling andersombrengen. Zoover ging onze liefde der kunst niet.

Na het stuk van Haydn, kwam eeren van Spohr, en op dit ging er waarschijnlijk een ander volgen, zoodat de morgen ons misschien op den trap en de fakkels in de hand, zou verrast hebben.

— Hoe vindt gij dat muziek ? had Predesco mij al tweemaal gevraagd.

— Ik zeg, antwoordde ik, dat het concert wat lang begint te worden.

— Zouden wij binnen gaan ?

— Dat is juist wat ik u voorstellen wilde.

De deur was half open ; wij treden trotsch de kamer in. Een weinig verwonderd over onze onverwachte verschijning, komt de kunstenaar ons te gemoet ; doch ziende dat wij vreemdelingen waren, zegt hij ons eerst in het hoogduitsch, daarna in het latyn, in het grieksch en in het fransch :

— Mijnheeren, gij hebt u zeker van deur vergist ?

Wat verlangden wij ? Eene kamer en een bed. Oogenblikkelijk waren onze batterijen gedressecrd en ons veldplan vastgesteld.

— Mijnheer, zeide mijn reisgenoot, excuseert mij, maar mij dunkt dat men u van beneden geroepen heeft.

— Waarlijk ?

— Ik zou kunnen zeggen dat ik er zeker van ben.

— Dat is verschillend. Mijnheeren, binnen een oogenblik zal ik tot u terug zijn.

— Geneert u niet, *Mijn Herr, ich bitte.*

De jonge kunstenaar vloog de trappen af en Predesco draaide den sleutel.

— Wat zegt gij daarvan, kameraad ?

— Prachtene ! bravo ! zoo moet men zich van eene plaatsmeester maken. Doch uwe handelwijze is een weinig tartaarsch ?

— Bah ! Men handelt nooit anders in den oorlog. Op reis is toegevendheid slechts kulkoek.

— Het schijnt dat die reiziger geene bagaadjes heeft. Ik zie hier zelfs geen reiszak.

— Dat toont dat hij van de omstreken is.

— Hij kan zijn van waar het hem belieft, wij nemen bezit van zijn bed.

Wij gaan slapen, en dank aan het goed en breed bed dat de hemel ons heeft doen ontdekken, vallen wij bijna oogenblikkelijk in slaap.

's Morgens, voor den dag, waren wij reeds te been.

— Het schijnt, Predesco, dat onze muzikant nog al redelijk gewest is. Hij is ons deze nacht niet komen lastig vallen.

— Dat is een man die zijnen wereld kent, antwoordde Predesco al gapende.

Wij begeven ons in den voorhof en gaan eenen oogslag aan onze paarden geven. Alles was gereed voor het vertrek. Ik riep de dikke meid die ons 's avonds met hare meesteresse de schotel aardbezien gebracht had, en vroeg haar onze rekening. In hetzelfde oogenblik, kwam een knecht in vergulde livrei en den hoed in de hand, ons te gemoet, en zei ons met den diepsten eerbied :

— Mijnheeren, mijn meester de heer graaf de Schobel von Weissensteinn, zendt mij naar u om u te verzoeken van dezen morgen de koffie met hem te drinken.

Waarom zou ik het niet bekennen. De ijdelheid is een der algemeenste gebreken des menschdoms. Mijne eerste gedachte was dat die heer graaf de Schobel van Weissensteinn ten munste een gouverneur of een staatsminister was, die ons voor twee edelmannen aanzien had, en zich berouwde van ons niet vroeger de gastvrijheid aangeboden te hebben.

— Wij zijn zeer gevoelig, antwoordde ik, aan de uitnoodiging van M. de Schobel ; doch daar wij dien heer met kennen, is het ons onmogelijk aan zijn verlangen te voldoen.

— Dat gij hem niet kent, dat wil ik wel gelooven, zei de livreiknecht, maar hij kent u zeer wel.

— Dat is onmogelijk, mijn vriend, wij reizen voor de eerste maal in dit land.

Ondertusschen was onze baas bijgekomen.

— Mijnheeren, zei hij, zoudt gij besloten hebben van te vertrekken zonder mijn ontbijt te willen deelen.

— Kameraad, hernam Predesco, wij zijn reeds bij den heer gouverneur op den koffie verzocht.

— Wel, mijnheeren, ik zal u vergezellen.

— Gij !

— Wel ja. Zou mijn gezelschap u misbagen ?

— Kostacki ! riep mijn reisgenoot terwijl hij den rug naar den baas draaide, zijn de paarden ingespannen ?

De al te vrije handelwijze van mijnen gezel willende herleggen, sprak ik op mijne beurt den baas aan :

— Liefste man, zei ik, het spijt ons van uw verzoek niet te kunnen voldoen, de tijd ontbreekt ons en...

— Maar ziet gij dan niet, fluisterde mij de livreiknecht in de oren, dat gij aan den heer graaf de Schobel von Weissensteinn zelve spreekt ?

— Ga die flansen ergens anders vertellen.

— Welaan, hernam de hospes met een grimlach die geen twijfel meer toeliet, zou ik u te vergeefs geheden hebben ? Zoudt gij volstrekt weigeren van met den graaf de Schobel het ontbijt te nemen.

Ik zal mij onthouden van onze verbaasdheid te beschrijven. Wij hadden willen honderd voet onder de aarde of liever honderd uren van Mulbach zijn. Het gansch woordenboek van Sleeckx en Vandevelde leverde mij niet genoeg uitdrukkingen op om ons te verschoonen.

— Mijnheer de graaf... voorzeker dat... gij begrijpt wel... indien wij geweten hadden... zeker dat...

Ik zou wel willen zien of de slimste spreker der vijf werelddeelen zich daar met voordeel zou uitgetrokken hebben.

— Hoe, hernam eindelijk de graaf, gij hebt gedaan hetgeen ik zelf in uw geval zou gedaan hebben. De reizigers hebben hunne vrijheden, dat is bekend.

— Dat gij de goedheid wilt hebben van onze handelwijze te vergeten, daar zullen wij u eeuwig dankbaar voor zijn ; doch wij moeten ons plichtig verklaren van de onvergeeflijke onbescheidenheid, met dewelke wij ons deze nacht van de kamer van eenen jongen heer meester gemaakt hebben.

— Het was mijn zoon.

Een schalder zou in dat oogenblik eene aardige afteekening van onze aangezichten gemaakt hebben.

— Maar hoe komt het toch, durfde ik eindelijk vragen, dat men ons uw huis voor een logement aangewezen heeft ?

— Uw koetsier heeft zich van deur vergist. Gij moest met mijnen gebuur zijn.

Op deze woorden verzocht hij ons de zaal in te treden. Daar vonden wij onzen jongeling, onzen kunstenaar van den vorigen avond. Hij gaf ons grimlachend de hand. Na het ontbijt vergezelde de graaf ons tot aan ons rijtuig.

— Mijnheeren, zei hij ons, mijne vrouw is nog te bed ; zij wenscht u eene goede reis, en verzoekt u, zoo gij nog ooit in Mulbach komt, van u weer van deur te vergissen.

Deze goede en eenvoudige handelwijze vergroofde onze verlegenheid nog. Wij verwarden ons in al onze verschooningen en bedankingen en ons rijtuig verdween in vollen draf.

— EINDE. —

(1) Verboden nadruk.